Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον | Ἐν Ἀθήναις, 25 Ὀκτωβρίου 1903 | Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 43

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ὁ κ. Μπουρκάρ ἐλογάριαζε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Πετροπαυλόβσκην μίνον ὅσον καιρὸν ἐχρειάζετο διὰ νὰ προμηθευθῇ νωπὸν κρέας. Ἐκεῖ συνεζήτησε σοβαρῶς μὲ τὸν ὕπαρχόν του τὸ ζήτημα ποῦ καὶ πῶς ἔπρεπε νὰ περάσουν τὸν χειμῶνα. Ἀπεφάσισαν δὲ τὰ ἑξῆς·

Νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Βαγκοῦβερ διὰ νὰ κωλήσουν ὅσα βαρέλια ἐλαίου εἶχαν γεμᾶτα εἰς τὸ κῦτος —τὸ τρίτον μόλις τοῦ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ των, — ἀφοῦ ἦτο βέβαιον ὅτι ἕνεκα τῆς κακῆς ἁλιείας αἱ τιμαὶ θὰ διετηροῦντο ὑψωμέναι. Ἀπὸ τὴν Πετροπαυλόβσκην ἕως τὸν λιμένα τῆς Βικτωρίας ὁ διάπλους ὑπελογίζετο ὅτι θὰ διαρκέσῃ ἓξ ἕως ἑπτὰ ἑβδομάδας.

— Καὶ ποιὸς ξεύρει, εἶπεν ὁ κ. Μπουρκάρ, ἂν δὲν πιάσωμεν καθ' ὁδὸν δύο ἢ τρεῖς φαλαίνας εἰς τὸ ἀνεκτὸν πέλαγος . . .

— Καὶ δὲν εἶνε προτιμότερον, πλοιάρχε μου, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, ἀντὶ νὰ ξεχειμωνιάσωμεν εἰς τὴν Βαγκοῦβερ, νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν;

— Τὸ ἐσκέφθην καὶ αὐτό, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἐν τούτοις, διὰ νὰ τὸ ἀποφασίσωμεν ὁριστικῶς, πρέπει πρῶτα νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Βαγκοῦβερ.

— Μὲ ἄλλους λόγους δὲν πρόκειται νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην τώρα κοντά . . .

— Βεβαίως ὄχι . . . πρὶν τελειώσῃ ἡ ἐποχὴ τῆς ἁλιείας τοῦ ἐρχομένου ἔτους.

Ὅλον τὸ πλήρωμα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν βαρελᾶν, ἔκρινε λαμπρὰν τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυβερνήτου, ὅταν τὴν ἔμαθεν ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἔβαλε τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον νὰ καθήσῃ ἐμπρὸς εἰς μίαν φιάλην βότκας, μέσα εἰς ἓν καπηλεῖον τοῦ λιμένος, τῷ εἶπεν:

— Λοιπόν, γέρο, τί γνώμην ἔχεις διὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ καπετάνου;

— Ἡ γνώμη μου, ἀπήντησεν ὁ Καβιδουλῖνος, εἶνε ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ στὴν Βαγκοῦβερ.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ;

— Διότι ὁ δρόμος δὲν εἶνε ἀσφαλής...

— Ὥστε ἐπροτιμοῦσες, τοῦ λόγου σου, νὰ ξεχειμωνιάσωμεν ἐδῶ;

— Καθόλου!

— Τότε λοιπόν; . . .

— Λοιπὸν τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ βάλωμε πλώρη στὴ νοτιὰ καὶ νὰ γυρίσωμε στὴν Εὐρώπη . . .

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα σου;

— Αὐτὴ εἶνε, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἡ καλλίτερη . . .

Ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ», ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς ἀσημάντους ἐπισκευάς, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀνανεώσῃ τὰ νωπὰ τρόφιμα καὶ τὰ καυσόξυλα. Εἰς αὐτὸ ἠσχολήθη ἄνευ ἀναβολῆς τὸ πλήρωμά του.

Εἶδαν, ἄλλως τε, ὅτι καὶ ὁ «Ρέπτων» ἔκαμνε τὴν ἰδίαν ἐργασίαν, τοῦτο δὲ ἐσήμαινεν ὅτι θὰ ἔκαμνε καὶ αὐτὸς πανιὰ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Ἀλλὰ διὰ ποῦ —ἄγνωστον . . .

Ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ ἔκαμε πάλιν τὰς ἐκδρομάς του εἰς τὰ περίχωρα τῆς πόλεως, καὶ ἐμελέτησεν, ὅσον τῷ ἐπέτρεπαν ὁ καιρὸς καὶ αἱ περιστάσεις, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων τῆς Καμτσάτκας.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς χώρας ἐκείνης ἔχουν εὐρεῖς τοὺς ὤμους, πεταχτὰ ἔξω τὰ μάτια, προτεταμένας τὰς γνάθους, χονδρὰ χείλη, μαῦρα μαλλιά, — εἶνε ρωμαλέοι ἄνθρωποι, ἀλλ' ἀσχημότατοι. Καὶ πόσον σοφὰ ἔπραξεν ἡ φύσις, ἡ ὁποία τοὺς ἐπροίκισε μὲ

«Τὰ ἀκάτια τῶν ἐντοπίων ἤρχοντο βιαστικά...» (σελ. 339, σε. α'.)

τόσην μικρὰν μύτην, ἀφοῦ κατοικοῦν εἰς μέρη ὅπου τὰ ἄχρηστα κομμάτια τῶν μεγάλων ψαριῶν ἐγκαταλείπωνται εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ προσβάλλουν τόσον δυσαρέστως τὰ ὀσφραντικά νεῦρα!

Οἱ ἄνδρες ἔχουν κιτρινωπὸν μελαγχροινὸν χρῶμα, καὶ αἱ γυναῖκες λευκήν, ὡς λέγουν. Διότι συνήθως σκεπάζουν τὸ πρόσωπόν των καὶ φκιασιδόνονται μὲ κοκκινάδι καμωμένον ἀπὸ φύκια καὶ ἀνακατωμένον μὲ ψαρίσιο πάχος.

Ἡ ἐνδυμασία των ἀποτελεῖται ἀπὸ ὑποκόμιτα πάνινα καὶ παντελόνια, τὰ ὁποῖα φοροῦν ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Χάρις εἰς τὸ ὑγιεινὸν κλῖμά των, οἱ περίεργοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι εἶνε ὑγιέστατοι, καὶ αἱ ἀσθένειαι εἶνε σπάνιαι εἰς τὸν τόπον των.

— Οἱ γιατροὶ θὰ πέθαιναν ἐδῶ ἀπὸ τὴν πεῖνα! εἶπεν ὁ ἰατρὸς Φιλιῶλ ὅταν εἶδεν ἐκείνους τοὺς ρωμαλεωτάτους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι μόλις εἰς τὰ ἑξήντα ἀρχίζουν νὰ ἔχουν ἄσπρες τρίχες . . .

Ἐκτὸς τῶν τροφίμων, τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ» ἠσχολήθη καὶ εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς προμηθείας τῶν ξύλων. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο τόσον εὔκολος ἐργασία εἰς τὰ παράλια τῆς Καμτσάτκας. Οἱ ναῦται ἠναγκάσθησαν ν' ἀπομακρυνθοῦν τρία ἢ τέσσαρα μίλια ἀπὸ τὸν λιμένα διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ δάσος, τὸ ὁποῖον καλύπτει τὰς πρώτας ἀνωφερείας τοῦ ἠφαιστείου Κοριάτσκι. Διωργάνωσαν λοιπὸν καραβάνιον μὲ ἔλκηθρα, τὰ ὁποῖα ἐτραβοῦσαν σκύλοι, διὰ νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ τὰ ξύλα.

Τὴν 6 Ὀκτωβρίου, ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος, ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς καὶ ἓξ ναῦται, ἐφωδιασμένοι μὲ πριόνια καὶ τσεκούρια, ἀνέβησαν εἰς ἓν ἔλκηθρον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐνοικιάσει ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ τὸ ὁποῖον διηύθυνεν ἕνας ἰθαγενὴς ὁδηγός. Ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπῆραν ἕνα στενὸν δρόμον ποὺ ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ ἀγροὺς βρώμης καὶ κριθῆς. Κατόπιν τὸ ἔλκηθρον ἐπέρασε τὰ μεγάλα λειβάδια, ὅπου εἶχε θερισθῆ πλέον καὶ τὸ τελευταῖον χόρτον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐπότιζαν πολλὰ ποταμάκια. Οἱ σκύλοι ἔτρεχαν τόσον γρήγορα, ὥστε ἔφθασαν εἰς τὸ δάσος κατὰ τὰς ἑπτὰ καὶ μισήν.

Τὸ δάσος αὐτὸ δὲν ἦτο πραγματικῶς παρὰ πεῦκα καὶ ἔλατα καὶ ἄλλαι εἰθαλῆ ρητινώδη δένδρα, ὄχι καὶ τόσον πολλά. Οὔτε δώδεκα φαλαινοθηρικὰ πλοῖα δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐφοδιασθοῦν ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἀρκετὰ ξύλα.

Δι' αὐτὸ ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς εἶπεν:

— Ἂν ἐπεριμέναμε μονάχα ἀπὸ τὴν Καμτσάτκαν, ὁ λαμπτήρας μας θὰ ἔμενε σβυστός . . .

— Εἶνε ἐδῶ ξύλα πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα μας χρειάζονται . . . ἀπήντησεν ὁ μάστρο Καβιδουλῖνος.

— Καὶ πῶς το κατάλαβες;

— Διότι αἱ φάλαινες ἐπῆγαν κατὰ διεκβόλου, καὶ εἶνε χαμένος κόπος ποῦ κόβομε ξύλα, ἀφοῦ δὲν θὰ μας παρουσιασθῆ ἀνάγκη ν' ἀνάψωμε τὰ τζάκια.

— Ναί, μὰ ὅλοι δὲν ἔχουν τὲς δικές σου ἰδέες, καὶ λογαριάζουν πῶς θὰ δουλέψῃ ἀκόμα τὸ καμάκι! . . .

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶδαν καὶ ἄλλους ξυλοκόπους.

Ἦσαν ἀκριβῶς ἓξ ἢ ἑπτὰ ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος», οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχαν ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν ἐκείνην ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ὑπάρχου των Στρόκ. Μήπως καὶ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ πρὸς τὴν Βαγκοῦβερ ὅπως ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ»;

Τὰ δένδρα ἦσαν ὀλίγα. Ἀλλὰ καὶ ἑκατὸν μόνον ἂν ἦσαν, ἔφθαναν καὶ παραέφθαναν καὶ διὰ τὰ δύο φαλαινοθηρικά. Ἑπομένως δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ φιλονεικήσουν οἱ ναῦται διὰ κανένα κούτσουρο ἢ κανένα κλαδί . . .

Ἐκτὸς τούτου, ὁ ξυλουργὸς ἔκαμε πολὺ φρόνιμα καὶ δὲν ὠδήγησε τὸ ἀπόσπασμά του πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον κατεῖχον οἱ ναῦται τοῦ «Ρέπτωνος». Δὲν εἶχαν πιάσῃ σχέσεις εἰς τὴν θάλασσαν, ἦτο λοιπὸν περιττὸν νὰ κάμουν γνωριμίας εἰς τὴν ξηράν. Ὀρθότατα δὲ ὁ κ. Μπουρκὰρ εἶχε συστήσῃ εἰς τὸ πλήρωμά του ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν συνάφειαν μὲ τὸ ἀγγλικὸν πλήρωμα. Δι' αὐτὸ οἱ ναῦται τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ» ἤρχισαν τὴν ἐργασίαν εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δρόμου, καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν ἔστειλαν δύο κυβικὰ μέτρα ξύλων εἰς τὸ πλοῖόν των.

Ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη:

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, παρ' ὅλας τὰς συμβουλὰς τοῦ πλοιάρχου Μπουρκάρ, τὰ ἀποσπάσματα τοῦ «Ἁγίου Ἐνὼχ» καὶ τοῦ «Ρέπτωνος» συνηντήθησαν ἐπὶ τέλους καὶ ἐφιλονείκησαν ἐξ αἰτίας ἑνὸς δένδρου.

Οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ὑποχωρήσουν, οἱ Γάλλοι τὸ ἴδιον, καὶ . . . εὑρίσκοντο ἐπὶ οὐδετέρου ἐδάφους.

Εὐθύς, τὰ ἀπρεπῆ λόγια ἤρχισαν ἀνταλλασσόμενα, καὶ ἀπὸ τὰ λόγια ἕως τὰ κτυπήματα ἡ ἀπόστασις δὲν εἶνε μεγάλη, ὅταν φιλονεικοῦν ναῦται ἀνήκοντας εἰς διαφορετικὰς σημαίας.

Λοιπόν, κατὰ τὴν φιλονεικίαν, τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος οὔτε ὁ ξυλουργὸς Θωμᾶς ἠμπόρεσαν νὰ ἐμποδίσουν, ὁ Ἄγγλος ξυλουργὸς ἔσπρωξε μὲ βάναυσον τρόπον τὸν ναύτην Ζερμινέ. Ὁ Ἄγγλος ἦτο μισομεθυσμένος, καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔχυνε καταρράκτην ὕβρεων καὶ βλασφημιῶν.

Ἀμέσως τὰ δύο ἀντίθετα ἀποσπάσματα ἐπροχώρησαν ἐναντίον ἀλλήλων. Ὁ ὕπαρχος Στρὸκ δὲν ἔκαμε τὸ παραμικρὸν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ἰδικούς του, καὶ ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος πλέον ἡ σύγκρουσις.

Ἐν πρώτοις ὁ Ζερμινὲ δὲν ἦτο ἄνθρωπος ποὺ ἐχάριζε κάσταν· ἐπήδησε κατ' ἐπάνω στὸν Ἄγγλον, τοῦ ἄρπαξε τὸν σκοῦφον, καὶ τὸν ἐποδοπάτησε φωνάζων: — Ἀφοῦ ὁ «Ρέπτων» δὲν ἐχαιρέτησε τὸ καράβι μας, ἂς βγάλῃ τοὐλάχιστον τὸ καπέλλο του ἐμπρός μας αὐτὸς ὁ Ἐγγλέζος!

— Λαμπρά! ἐπρόσθεσαν οἱ σύντροφοί του.

Τὰ δύο ἀποσπάσματα ἦσαν ἰσάριθμα, καὶ δι' αὐτὸ ἡ ἔκβασις τῆς συμπλοκῆς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προμαντευθῆ. Οἱ ναῦται ἦσαν ἐξαγριωμένοι καὶ ὡπλισμένοι μὲ τσεκούρια καὶ μὲ μαχαίρια. Ἂν λοιπὸν ἐπιάνοντο, θὰ ἐχύνετο αἷμα καὶ θὰ ἐσκοτόνοντο ἴσως ἄνθρωποι.

Δι' αὐτὸ ὁ ξυλουργὸς καὶ ὁ μάστρο-Καβιδουλῖνος ἔκαμαν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ καταπραΰνουν τοὺς συντρόφους των, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐπιτεθοῦν. Ἀφ' ἑτέρου ὁ ὕπαρχος Στρόκ, ἀντιληφθεὶς πόσον σοβαραὶ θὰ ἦσαν αἱ συνέπειαι τῆς ρήξεως, κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς ναύτας του. Περιωρίσθη λοιπὸν ἡ ἔρις εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν ὕβρεων, καὶ οἱ Γάλλοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν ἐργασίαν των. Ἄλλως τε ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐτελείονεν ἡ κοπὴ τῶν ξύλων ποὺ ἐχρειάζοντο, καὶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ συναντηθοῦν πάλιν μὲ τοὺς Ἄγγλους.

Μετὰ δύο ὥρας τὸ γαλλικὸν ἀπόσπασμα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον διὰ τοῦ ἐλκήθρου. Ὅταν δὲ ὁ κ. Μπουρκὰρ ἔμαθε τὰ διατρέξαντα·

— Εὐτυχῶς, εἶπε, δὲν θὰ ἠργήσαμεν νὰ φύγωμεν, εἰδεμὴ ἄσχημα θὰ ἐτελείονεν αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Ὑπῆρχε φόβος μήπως τὰ πληρώματα πιασθοῦν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους τῆς Πετροπαυλόβσκης. Καὶ τότε θὰ παρενέβαινε καὶ ἡ ρωσσικὴ ἀστυνομία!

Δι' αὐτό, καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ καὶ ὁ πλοίαρχος Κίγγ, δὲν ἔδωσαν πλέον εἰς τοὺς ναύτας των ἄδειαν ἐξόδου εἰς τὴν ξηράν.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» καὶ ὁ «Ρέπτων» ἦσαν ἀραγμένοι ἀρκετὰ πλησίον, οἱ ναῦται ὑβρίζοντο ἀπὸ τὰ καμπούνια τῶν δύο πλοίων. Λοιπόν, ὁ κ. Μπουρκὰρ ἐπέσπευδε τὰς προετοιμασίας του, διὰ ν' ἀποπλεύσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, μὲ τὸν σκοπὸν ν' ἀποφύγῃ εἰς τὸ πέλαγος πᾶσαν συνάντησιν μὲ τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ διευθυνθῆ εἰς τὸν ἴδιον λιμένα ὅπου θὰ ἐπήγαινεν ἐκεῖνο.

Ἐν τῷ μεταξὺ συνέβη ἓν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ἐπεβράδυνε κάπως τὴν ἀναχώρησιν.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς 8 Ὀκτωβρίου, ἂν καὶ ἔπνεεν ἀπὸ τὸ πέλαγος ἐλαφρὸς ἄνεμος, πολὺ εὐνοϊκὸς διὰ τὸ ψάρευμα, οἱ Γάλλοι εἶδαν μὲ ἀπορίαν τὰ ἀκάτια τῶν ἐντοπίων ποὺ ἤρχοντο βιαστικὰ εἰς τὸν λιμένα, μὲ ὅλα τὰ πανιά των ἀνοικτά! Τόση ἦτο ἡ βία τῆς φυγῆς των, ὥστε πολλὰ ἐπέστρεψαν χωρὶς τὰ δίκτυά των, τὰ ὁποῖα ἐγκατέλειψαν ἀνοικτὰ εἰς τὸν ὅρμον τῆς Ἀβάτσας.

Ποῖον ἦτο τὸ αἴτιον τῆς φυγῆς; Ἰδοὺ τί ἔμαθαν τότε ἀπὸ τοὺς ψαρᾶδες οἱ κάτοικοι τῆς Πετροπαυλόβσκης:

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΙΣ ΔΟΥΓΚΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

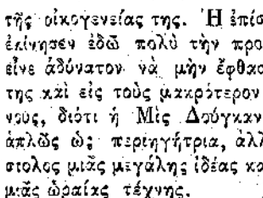

ΙΑΤΡΙΒΕΙ ἀπὸ τίνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἡ ἀμερικανὶς Μὶς Ἰσιδώρα Δούγκαν μετὰ τῆς οἰκογενείας της. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ ἐκίνησεν ἐδῶ πολὺ τὴν προσοχήν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν ἔφθασεν ἡ φήμη της καὶ εἰς τοὺς μακρότερον εὐρισκομένους, διότι ἡ Μὶς Δούγκαν δὲν ἦλθεν ἁπλῶς ὡς περιηγήτρια, ἀλλ' ὡς ἀπόστολος μιᾶς μεγάλης ἰδέας καὶ ὡς ἱέρεια μιᾶς ὡραίας τέχνης.

Πολλὰ ἐγράφησαν περὶ αὐτῆς εἰς τὸν ἑλληνικὸν τύπον. Ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἦσαν εὐφυολογίαι καὶ ἀνακρίβειαι. Διὰ τοῦτο ὅσοι εἰξεύρουν τὴν μὶς Δούγκαν μόνον ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, τὴν εἰξεύρουν πολὺ ὀλίγον, ἢ μᾶλλον δὲν τὴν εἰξεύρουν καθόλου. Εἶνε ὀρχηστρίς; Ἀλλ' αὐτὸν τὸν τίτλον ἔχουν καὶ αἱ τελευταῖαι χορεύτριαι ἑνὸς μπαλέτου· διατί διαφέρει λοιπὸν ἀπὸ αὐτάς; Ἄραγε διότι ἔχει τὴν μανίαν νὰ ἐνδύεται κατὰ τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν τρόπον; Ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἄλλαι χορεύτριαι ἔχουν τὴν ἰδίαν μανίαν, καὶ παρουσιάζονται μὲ τὰ φανταστικώτερα ἐνδύματα καὶ εἰσάγουν τοὺς παραδοξοτέρους συρμούς . . . Τί εἶνε λοιπὸν ἡ μὶς Δούγκαν; καὶ διατί ἐκίνησε τόσον τὴν προσοχήν, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, — ὅπου ἐπιτέλους δὲν ἦλθε διὰ νὰ χορεύσῃ, — ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, προπάντων εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου τελευταίως εἶχεν ἀποθεωθῆ;

Ἡ μὶς Δούγκαν εἶνε χορεύτρια . . . σοφή. Καλλιεργεῖ τὴν ὀρχηστικὴν τέχνην ἀπὸ ἔρωτα, — διότι εἶνε πλουσία, — καὶ τὸ ὄνειρόν της εἶνε νὰ την ἀνακαινίσῃ. Θέλει δηλαδὴ νὰ καταργηθῆ ὁ σημερινὸς χορός, τὸν ὁποῖον εὑρίσκει ἄτεχνον, ἀκαλαίσθητον καὶ ἀφύσικον, καὶ νὰ εἰσαχθῆ νέος, φυσικώτερος καὶ καλλιτεχνικώτερος. Καὶ τοιοῦτον νομίζει τὸν ἀρχαῖον ἑλληνικόν. Τὸν ἐμελέτησε, μὲ τὴν βοήθειαν σοφῶν ἀρχαιολόγων, τὸν ἀνέπλασεν ἀπὸ εἰκόνας ἀρχαίων ἀγγείων, ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγάλματα, ἀπὸ ὀλίγας περιγραφὰς ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τὸν χορεύει δημοσίᾳ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτό: διὰ νὰ ἐξηγηθῆ καλλίτερα ἡ ἰδέα τῆς καὶ ὁ σκοπός της, διὰ νὰ πεισθῆ ὁ κόσμος πόσον τελειότερος καὶ ἀληθινώτερος εἶνε ὁ ἀρχαῖος χορὸς ἀπὸ τὸν σημερινόν, ἡ μὶς Δούγκαν γράφει, ὁμιλεῖ, δίδει συνεντεύξεις, δημοσιεύει ἄρθρα εἰς περιοδικά, κάμνει διαλέξεις.

Ἐδιάβασα εἰς τὰ «Παναθήναια» ἓν ἄρθρον της, τὸ ὁποῖον ἐπιγράφεται ὁ «Χορὸς τοῦ μέλλοντος» καὶ ἔμεινα κατάπληκτος. Πόση σοφία! πόση χάρις! πόση πειθώ! Ὁ καλλίτερος τεχνοκρίτης, ὁ καλλίτερος φιλόσοφος δὲν θὰ ἔγραφε τόσον ὡραῖα διὰ τὴν τέχνην τοῦ χοροῦ! Τί μελέτας πρέπει νὰ ἔκαμεν ἡ νεαρὰ αὐτὴ ἀμερικανὶς καὶ τί νοῦν πρέπει νὰ ἔχῃ, διὰ νὰ εἴμπορῇ νὰ γράφῃ τέτοια ἄρθρα!

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι καμμία ὀρχηστρὶς δὲν εἴμπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὴν μὶς Δούγκαν. Κατακτᾷ ἡ νεωτεριστικὴ της τέχνη, ἀλλὰ συγχρόνως κατακτᾷ καὶ ἡ σοφία της. Καὶ πρὸ τοῦ κοινοῦ παρουσιάζεται ὡς μία γυνὴ ὑπέροχος, ἐμπνευσμένη, ἔχουσα ἓν καλλιτεχνικὸν ἰδεῶδες καὶ ἀγωνιζομένη νὰ το πραγματοποιήσῃ. Ὄχι μόνον καμμία ὀρχηστρίς, ἀλλὰ καὶ ὀλίγαι γυναῖκες, καὶ ὀλίγοι ἄνδρες, ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ὡς τὴν μὶς Δούγκαν. Εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτούς, τοὺς ἀνωτέρους ἀνθρώπους, — καὶ αὐτοὶ πάντοτε καὶ παντοῦ εἶνε σπάνιοι . . . Ἀλλὰ διὰ τοῦτο εἶνε καὶ θαυμαστοί!

Τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα, — τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε τόσας ἐρωνείας, — εἶνε συνέπεια ἀναγκαία τοῦ ἀρχαίου χοροῦ. Ἡ ἀνάστασις τοῦ ἑνὸς θὰ ἐπέφερε καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἄλλου. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ χορεύῃ κανεὶς ἀρχαίους χοροὺς μὲ νέα, μὲ σημερινὰ ἐνδύματα: εἶνε ὁλωσδιόλου ἀκατάλληλα! Καὶ ἡ μὶς Δούγκαν, διὰ νὰ χορεύσῃ, ἠναγκάσθη φυσικὰ νὰ ντιγράψῃ τὰς εἰκόνας τῶν ἀγγείων καὶ νὰ κάμῃ φορέματα κατὰ τὰ πρότυπα ἐκεῖνα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τῆς ἐπεβλήθη ἡ γυμνότης τοῦ ποδός. Οἱ ἀρχαῖοι ἐχόρευαν γυμνόποδες. Καὶ φυσικὰ ἡ τέχνη τοῦ ποδός, ὁ χορός δὲν εἴμπορεῖ νὰ ἐκτελῆται μὲ πόδα . . . σκεπασμένον. Τὸ ὄργανον αὐτό, διὰ νὰ καλλιεργηθῆ ὅπως πρέπει καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν φυσικήν του μορφήν, τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν εὐστροφίαν, δὲν πρέπει νὰ συσφίγγεται καὶ νὰ στρεβλόνεται μὲ τὰ σημερινὰ ὑποδήματα. Καὶ ἡ μὶς Δούγκαν εἶδε τὴν ἀνάγκην νὰ παραδεχθῆ — διὰ τὸν ἑαυτόν της, — τὴν ἀρχαίαν ὑπόδεσιν καὶ τὴν ἀρχαίαν περιβολήν.

Ἀλλ' ἂν θὰ γενικευθῆ καὶ θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἀρχαῖος χορός, δὲν θὰ γενικευθῆ, δὲν θὰ ἐπικρατήσῃ μαζί του καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔνδυμα; Ἰδοὺ διατὶ ἡ μὶς Δούγκαν ἔγινεν ἀπόστολος καὶ τῆς ἰδέας αὐτῆς. Αὐτὴ καὶ ἡ οἰκογένειά της ἐνδύονται σήμερον κατὰ τὸν ἀρχαῖον περίπου τρόπον. Καὶ πολλαὶ κυρίαι εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν ἐμιμήθησαν. Καθόλου δύσκολον νὰ την μιμηθοῦν μίαν ἡμέραν ὅλαι. Ὁ συρμὸς ἔχει τόσας ἰδιοτροπίας! Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν θὰ εἶνε διόλου παράλογος ὁ συρμός, ὁ ὁποῖος θὰ τροποποιήσῃ τὴν σημερινὴν ἐνδυμασίαν, καὶ θὰ καταργήσῃ τὸ σφιξίμον, καὶ θὰ χαρίσῃ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας ἐνδύματα ἐλεύθερα, ἄνετα, φυσικά, — καὶ ἂς μὴν εἶνε ἀκριβῶς τὰ ἀρχαῖα.

Ἡ μὶς Δούγκαν θὰ μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἕως τὸν Ἰανουάριον. Τότε θὰ φύγῃ, ἀλλὰ καὶ πάλιν θὰ ἐπανέλθῃ, διὰ νὰ κτίσῃ τὴν οἰκίαν της, — τὸν Ναὸν τῆς τέχνης της, — εἰς τὸ οἰκόπεδον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ἤδη, καὶ θὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν λατρευτήν της Ἑλλάδα ὁριστικῶς. Θέλει νὰ κηρύξῃ εἰς τὸν κόσμον τὸ Ἰδανικόν της, ἀπὸ τὴν χώραν ἡ ὁποία τῆς το ἐνέπνευσε. Θὰ την γνωρίσωμεν λοιπὸν καλλίτερα, καὶ ἴσως θὰ σας γράψω καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῆς.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

— Πατέρα μου, εἶνε φυσικὸ
Κάθε καλό μας καὶ κακό . . .
Κ' ἐγὼ που τεμπελιάζω
Δὲν πρέπει νὰ χολιάζω
Κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου
Καὶ τοῦ φτωχοῦ μυαλοῦ μου . . .

— Παιδάκι μου, ὄχι, ὄχι:
Ὁ ἄνθρωπος δὲν τύχει
Ποτέ του ὀλίγο τὸ μυαλό.
Σὰν νοιώθῃ ποιὸ εἶνε τὸ καλό...
Μὰ ὅπως ὁ σιδηρουργὸς
Στάμονι του ποτέ του ἀργὸς
Δὲ μένει, κι' ὁλοένα
Φυσῶντας μὲ τὰ φυσερά
Κτυπᾷ ὡς νὰ ἴδῃ τὰ πιὸ σκληρά
Σιδερικὰ πλασμένα
Καθὼς ἐκεῖνος θέλει, —
Ἔτσι καὶ τὸ σκληρὸ μυαλὸ
Θὰ γίνῃ μιὰ φορ' ἀπαλό,
Μικρούτσικε τεμπέλη,
Καὶ θὰ πλασθῆ μ' ὑπομονή,
Καθὼς τὸ θέλεις νὰ γεννῆ,
Ἀρκεῖ νὰ μὴ τάφῃσης
Καὶ το παραμελήσῃς!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Ι. ΠΑΠΑΛΟΥΚΑ
τυχοῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
«Ἀμαρυλλὶς»
Α' Βραβείου εἰς τὸν 75ον Διαγων. τῶν Λύσεων.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἐ. φυλλάδων 26, σελ. 207.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

Ἡ καλή μου μητερούλα! δὲν ζητῶ τίποτε καλλίτερον παρὰ νὰ τὴν πιστεύσω· καὶ ὅμως φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ ἐκδότην. Ἠθέλησε νὰ κάμῃ πολὺ «βαθὺ» τὸ ἔργον της. Αἱ γυναῖκες τοῦ βιβλίου της ὁμιλοῦν μὲ τρόπον τόσον αἰθέριον, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι ἀπαγγέλλουν στίχους, καὶ οἱ ἄνδρες μεταχειρίζονται ἐπιστημονικὴν γλῶσσαν ἐντελῶς ἀκατάληπτον διὰ τοὺς κοινοὺς τῶν θνητῶν. Καὶ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα πρόσωπον ἐκεῖ μέσα μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Δι' αὐτό, παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν μου, ἡ ἐπιτυχία μοῦ φαίνεται πολὺ ἀμφίβολος. Ποτέ, ἄλλως τε, δὲν ἔλαβα ὑπ' ὄψει τὰ κέρδη τῆς πέννας της ἢ τῆς βελόνας της· ἀλλὰ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα ἀπὸ τὸν πατέρα μου γίνονται ὁλονὲν ἀτακτότερα. Τὰ κεφάλαιά μας ἔμειναν τόσον ὀλίγα, ὥστε ἡ μαμμὰ θὰ ἐτρόμαζε ἂν το ἐγνώριζε, καὶ θὰ ἠρνεῖτο νὰ πάρῃ τὸ κρασί της μὲ τὴν κίναν καὶ ὅλα τὰ πολύτιμα ἰατρικά που εἶνε ἀπαραίτητα διὰ τὴν ὑγείαν της. Εὐτυχῶς, ἐγὼ κρατῶ τὸ ταμεῖον!

«Δὲν μένουν πλέον οὔτε ὅσα χρειάζονται διὰ ν' ἀγοράσω τὸ φόρεμα καὶ τὸ ἐπανωφόρι πού μου χρειάζονται· ἀλλὰ ἡ γιαγιὰ φρονεῖ ὅτι καλὸ μοῦ κάμνει νὰ ταλαιπωροῦμαι ἔτσι. Ὁσάκις με βλέπει νὰ περνῶ μὲ τὴν παλαιάν μου γοῦναν, φαίνεται τόσον εὐχαριστημένη, ὥστε μοῦ ἔρχεται ἡ τρελλὴ ἰδέα νὰ τῆς την προσφέρω!

3.

Αἰμιλία.

«Μὴν κυττάξετε τὴ μομμά· ἔκλαιεν ἡ καϊμένη μισὴν ὥραν τώρα, δὲν πρέπει νὰ δεῖξετε ὅτι το παρετηρήσατε. Τὸ χειρόγραφόν της τῆς ἐπεστρόφη συνοδευόμενον ἀπὸ ἕνα γράμμα πολὺ εὐγενὲς μέν, ὁλλὰ μὲ τὴν πληροφορίαν ὅτι δὲν γίνεται δεκτὸν τὸ ἔργον της διὰ νὰ το τυπώσουν. Αὐτὸ την ἐλύπησε τόσον μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ ἐκδότης πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀποταθῆ, ἦτο εἷς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους της. Ἐσκέπτετο δὲ ἀφελέστατα ἡ μητέρα, ὅτι θὰ της ἐδημοσίευε τὸ χειρόγραφόν της εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἄλλοτε φιλίας των. Τί ἀπογοήτευσις διὰ τὴν μαμμά! Ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος την ἔβλεπε νὰ κλαίῃ, βεβαίως θὰ τον ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς του! Ἀλλὰ διατί νὰ τον κατηγορῶ; Ἤτο τάχατε ἠναγκασμένος νὰ ἐκδώσῃ «εἰς ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς φιλίας» ἕνα βιβλίον ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν περιμένει κανὲν κέρδος; Οἱ πελάται του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀνάγκην νὰ γνωρίζουν διατί αὐτὸς το ἐδέχθη καὶ το ἐξέδωκε, θὰ τοῦ το ἄφιναν εἰς τὴν ράχιν του, καὶ αὐτὸς θὰ ἔχανε τὰ ἕξ δα καὶ τὸν κόπον του.

«Ἡ φιλία εἶνε φιλία καὶ τὸ συμφέρον εἶνε συμφέρον, ὅπως λέγει ὁ κόσμος· καὶ μάλιστα, εἰς τὴν ἐποχὴν ποῦ ζῶμεν, πρῶτα ἔρχεται τὸ συμφέρον...

«Πολὺ ἐκοπίασα ἕως ὅτου την παρηγορήσω καὶ ἰδίως ἕως ὅτου τῆς ἀποσπάσω τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι δὲν θὰ κουράζεται πλέον γράφουσα.

«— Τί θ' ἀπογίνωμεν, ἂν δὲν ἐργάζωμαι ἐγώ; μοῦ εἶπεν ἀπηλπισμένη

«Ἀχ! καλέ, ἂν την ἀκούατε, θὰ ἐλέγατε ὅτι αὐτὴ μᾶς ζῇ μὲ τὴν ἐργασίαν της.

«— Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, ἐφώναξα τότε· δὲν μὲ λογαριάζετε λοιπὸν γιὰ τίποτε ἐμένα;

«Καὶ ἐκάθησα ἀμέσως καὶ ἔγραψα εἰς ἐκεῖνον τὸν πράκτορα τοῦ Πονοσσὰκ ὅτι θὰ πάρω τὴν διεύθυνσίν, ὄχι τοῦ σχολείου ποῦ ἀνοίγει τὸν Μάϊον, ἀλλ' ἐκείνου που θ' ἀρχίσῃ τὰ μαθήματα τὴν ἐρχομένην Δευτέραν· ἡ διαφορὰ δὲν εἶνε παρὰ ἓξ ἑβδομάδες μόνον· καί, ὅ,τι καὶ ἂν λέγετε ἐσεῖς, ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀρκετὰ ἐξεκουράσθηκα πλέον.

«Δὲν θὰ σας ἀφήσω ὅμως μόνην, αὐτὴν τὴν φορὰν· ἡ μαμμὰ μοῦ ὑπεσχέθη νὰ ἔρχεται νὰ σας κάνῃ συντροφιὰ ἀρκετὴν ὥραν τὸ βράδυ, καὶ ἔπειτα θὰ ἔχετε τὸν Κάρολον καὶ τὴν Εὐρυδίκην· ὄχι, δὲν θὰ στενοχωρηθῆτε μὲ τὴν ἀπουσίαν μου τόσον πολύ, ὅσον νομίζετε! Θὰ σας γράφω συχνά, ἄλλως τε, ἂν καὶ δὲν θὰ ἔχω σπουδαῖα πράγματα νὰ σας γράφω. Εἶμαι βεβαία ἐπίσης ὅτι ἡ Βιργινία Κοῦρτις θὰ ἔρχεται κάποτε νὰ συνομιλῇ μαζί σας. Τὸ παρετηρήσατε ὅτι ποτὲ δὲν ἤρχετο τόσον συχνὰ ὅσον αὐτὸν τὸν χειμῶνα; Νά, ἀκριβῶς, τὴν ἀκούω τώρα ποῦ ἔρχεται...»

. . . . . .

«Ὦ! κυρία Φάγγ, ἂν ἠξεύρατε τί νέα μοῦ ἔφερεν ἡ Βιργινία! Καλέ, ἦτον ἀπίστευτον! Ἔτρεξα ἀμέσως εἰς τῆς Χαρᾶς διὰ νὰ το ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα της. Καὶ ὅμως ἦτον ἀλήθεια, — ἡ Χαρὰ ὑπανδρεύεται τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα, καὶ νὰ μὴν ξέρω ἐγὼ τίποτε ἕως σήμερον!

«Τὸ χέρι μου κοπιάζει διὰ νὰ γράψῃ ποῖος εἶνε ὁ μελλόνυμφός της: ὁ Εὐγένιος Πάλμερ! Μάλιστα, κυρία Φάγγ, ὁ Εὐγένιος Πάλμερ· καὶ αὐτὴ δὲν ἐντρέπεται νὰ τον θέλῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνα που συνέβησαν μόλις πρὸ ἑνὸς μηνός. Εἶνε δυνατόν!...

«— Ἤτο τόσον περίλυπος, μοῦ εἶπε. Θὰ ἔφευγεν εἰς τὰ ξένα, ἂν τον ἀπέκρουα. Ἐκεῖνο ποῦ εἶπε γιὰ μένα, τὸ εἶπεν ἐπίτηδες διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὰ πραγματικά μου αἰσθήματα. Μοῦ το ἐβεβαίωσεν ἐνόρκως.

«Τί ὡραῖος ὅρκος!

«Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ της ἀπευθύνω συγχαρητήρια, καὶ ὅμως αὐτὴ ἐφαίνετο ὅτι τα ἐπερίμενεν. Ἦτον ὅλο χαρὲς καὶ γέλια.

«— Ἤμεθα προωρισμένοι ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας νὰ γίνωμεν ταῖρι! μοῦ εἶπεν ἀκόμη.

«Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ τυφλόνωνται ἔτσι οἱ ἄνθρωποι; Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι εἶχεν αὐτὸς ἀρκετὴν εὐγλωττίαν ὥστε νὰ την πείσῃ ὅτι ἠσθάνετο ἀγάπην πρὸς αὐτήν. Ἡ κυρία Σάμβορν εἶνε καταγοητευμένη μὲ αὐτὸν τὸν γάμον· τὸ χρηματικὸν ζήτημα εἶνε δι' αὐτὴν τὸ πᾶν. Ἀλλὰ μὴν ὑποθέσετε ὅτι τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κόρην της· ἡ περιουσία τοῦ κ. Πάλμερ δὲν εἶχε καμμίαν ἐπιρροὴν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Χαρᾶς. Ἐνῷ την ἀπεχαιρετοῦσα, αὐτὴ μοῦ ἔκαμεν ἰδιαιτέρως ἕνα σωρὸ συστάσεις δι' ἐκείνην τὴν περίφημην σκηνὴν που συνέβη εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ἀγοράν. «Θὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν λύπην μου, μοῦ εἶπεν, ἂν γίνῃ γνωστὸν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα». Τὸ ἐννοεῖτε σεῖς αὐτό, κυρία Φάγγ; Δὲν θέλει νὰ το μάθουν, ἀλλ' οὐτὸ δὲν την ἐμποδίζει νὰ τον ὑπανδρευθῇ!... Ἀ! μὰ γιατὶ γελᾶτε;

Κυρία Φάγγ

«— Γελῶ, διότι βλέπω ὅτι ἡ διαγωγὴ τῆς Χαρᾶς δὲν σε κάμνει νὰ το πάρῃς καθόλου κατάκορδα. Εὐτυχῶς, ἡ πρὸς αὐτὴν φιλία σου σιγὰ-σιγὰ ὠλιγόστευσε, καὶ σήμερον δὲν μένει σχεδὸν τίποτε εἰς τὴν καρδίαν σου δι' αὐτήν. Ἐγὼ το ἐγνώριζα πολὺ καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι αὐτὴ ἡ τόσον ζωηρὰ φιλία θὰ ἔσβυνε μόνη της, καὶ τόσον μᾶλλον ὅσον κανεὶς δὲν θὰ εὑρίσκετο διὰ νὰ σου ἀνοίξῃ πολὺ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ νὰ ἰδῇς τί ἀξίζει αὐτὴ ἡ νέα. Μὴ μελαγχολᾷς, ἀγάπη μου, καὶ ἄφισε τὸ παλαιόν σου εἴδωλον νὰ πάρῃ τὸν δρόμον του, ποῦ εἶνε τόσον διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου. Πρὸ πάντων μὴν πολυστοτίζεσαι δι' αὐτὸν τὸν γάμον· ἡ Χαρὰ καὶ ὁ κ. Πάλμερ εἶνε ἀπὸ τὴν ἰδίαν φυλήν, καὶ νὰ σου εἰπῶ, — ἔχει δίκαιον ἡ Χαρὰ που λέγει ὅτι ἦσαν προωρισμένοι ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον.»

4.

Αἰμιλία.

«Ἦλθε κι' ἔλας ὁ Σεπτέμβριος, κυρία Φάγγ! Μήπως εἶνε τώρα μικρότεροι οἱ μῆνες παρὰ ἄλλοτε, καὶ περνοῦν τόσον γρήγορα;

«Ἀχ! τί καλαὶ ποῦ εἶνε αἱ διακοπαί, ὅταν ἔρχωμαι νὰ μείνω μαζί μ' ἐκείνους που ἀγαπῶ! Σκέπτομαι νὰ ξαναπάρω πάλιν τὸ σχολεῖον τοῦ Πωνωσσὰκ δι' ὁλόκληρον τὸ ἐρχόμενον ἔτος· τὸ προτιμῶ, παρὰ νὰ ὑπάγω καὶ νὰ διευθύνω ἕνα οἰκοτροφεῖον εἰς τὴν Βοστώνην, ὅπως ὁ ἰατρὸς Πρέσκωτ εὑρεστήθη νὰ μου προτείνῃ. Ὁ ἰατρὸς ἔχει φίλους ἐκεῖ κάτω, καὶ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ τους κάμῃ λόγον δι' ἐμέ· ἀλλὰ ἐγὼ προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ πλησίον, διὰ νὰ εἰμπορῶ νὰ ἔρχωμαι καὶ ν' ἀγκαλιάζω ὅλους τοὺς ἰδικούς μου μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα.

«Εἰς τὸ ἀποφασιστικὸν γράμμα της, ἡ Χαρὰ μοῦ γράφει ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της θ' ἀλλάξουν πάλιν τόπον διαμονῆς· εἶνε ἡ τρίτη φορὰ αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου των, καὶ ἔχουν σκοπόν, ὡς λέγει, νὰ ὑπάγουν νὰ περάσουν τὸν χειμῶνά των εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνησυχία θὰ την κουράζῃ βεβαίως· ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ την περιμένῃ μ' ἕνα ἄνθρωπον που δὲν ἔχει εἰς τὰς ἰδέας του περισσοτέραν εὐστάθειαν παρὰ ἡ πεταλούδα,—καὶ μου φαίνεται ὅτι ἀδικῶ τὴν πεταλούδα, ὅταν την συγκρίνω μὲ αὐτόν. Ἡ καϊμένη ἡ Χαρά! τὰ γράμματά της δὲν εἶνε καθόλου φαιδρά· δέν μου κάμνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε εὐτυχής· τὴν λυποῦμαι ἐκ βάθους καρδίας, ἂν καὶ ἔπρεπε μόνη της νὰ τα προΐδῃ αὐτά.

«Λυποῦμαι ἐπίσης εἰλικρινῶς τὴν Δώραν Τόπλιφ. Μ' ὅλην τὴν καρτερίαν της, τόσο τὴν ἐτάραξεν ἐκεῖνος ὁ ἀπρόοπτος γάμος ὥστε ἔπαθεν ἡ ὑγεία της. Δὲν εἶνε κυρίως εἰπεῖν ἀσθενής, ἀλλὰ εἶνε «ἀσθενική», ὅπως λέγει ἡ μητέρα της, καὶ θὰ ὑπάγουν εἰς τὴν Βασιγκτῶνα διὰ νὰ ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα της. Εἴθε νὰ ἐπανεύρῃ ἐκεῖ τὴν γαλήνην!»

5.

Αἰμιλία.

«Πῶς; πάλιν ἦλθεν ὁ Σεπτέμβριος; Ὅλος αὐτὸς ὁ χρόνος ἐπέρασε σὰν ὄνειρο! Ὁ πατέρας, ποῦ ἦλθε χθές, μὲ ἠρώτησε τί νέα ἔχει τὸ Κιμπασσέιτον, καὶ ἐγὼ τῷ διηγήθην πῶς ὁ Γουὴλ Κοῦρτις ἔγινε διακεκριμένος μηχανικός, πῶς ἡ Δώρα Τόπλιφ μένει πάντοτε εἰς τὴν Βασιγκτῶνα ὅπου ἠρραβωνίσθη πρό τινος μὲ ἕνα εὐγενῆ ξένον, μὲ ἕνα λόρδον, ὡς λέγουν· πῶς ἡ Ξένη Γκλίδδινς προοδεύει εἰς τὸ φιλολογικὸν στάδιον καὶ κερδίζει μὲ τὰ ἔργα της ἀρκετά, ὥστε νὰ διατρέφῃ ὅλην τὴν οἰκογένειάν της· πῶς ἡ Χαρὰ καὶ ὁ σύζυγός της εὑρίσκονται τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐνῷ, ἀπ' ἐναντίας, ὁ Ἰὼβ Φέττυπλας ἐπεστρέψεν ἀπὸ τὴν Καλιφορνίαν ὅπου ἐκέρδισεν ἄπειρα χρήματα καὶ πρὸς ἐπίμετρον ἔγινε πολὺ κοινωνικώτερος, διὰ τὸ ὁποῖον ὑποθέτω ὅτι θὰ με εὐγνωμονῇ, διότι ἐγὼ ἐπροκάλεσα ἀκουσίως μου τὴν ἀναχώρησίν του. Αὐτὰ ἐπάνω-κάτω εἶνε τὰ νέα που εἶχα νὰ σας ἀνακοινώσω.

«Παρετηρήσατε πόσον εὐχαριστημένος φαίνεται ὁ πατέρας; Εἶχα λοιπὸν δίκαιον νὰ ἐλπίζω ὅτι ὁ τροχὸς τῆς τύχης θὰ ἐγύριζε μίαν ἡμέραν πρὸς τὸ μέρος του. Λέγει ὅτι ἐπὶ τέλους ἔληξαν αἱ χρηματικαί του στενοχωρίαι, χάρις εἰς τὸν συνεταιρισμόν του μὲ τὸν κ. Χόλμπρουκ, καὶ ὅλοι χαίρομεν σήμερον δι' αὐτὴν τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐτυχίας, ἀφοῦ μάλιστα τόσον καιρὸν ἐζήσαμεν τόσον στενοχωρημένοι.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ

— Τοὺς ἀγαποῦμε! τοὺς ἀγαποῦμε πολύ! Ὦ! κύριε ἄγριε, τοὺς ἀγαποῦμε! εἶπαν τὰ παιδάκια, καὶ ἐγονάτισαν, καὶ ἄρχισαν νὰ κλαίουν μὲ πικρὰ δάκρυα.

— Καὶ ὅμως, αὐτὸ που ἐκάματε κ' ἐρύγατε κρυφά, ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετον.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν σοφὴν ἀγόρευσίν του:

— Δὲν πρέπει, εἶπε, νὰ παρασύρεται κανεὶς ἀπὸ χιμαίρας εἰς τὴν ζωήν του, καὶ νὰ θυσιάζῃ τὴν εὐτυχίαν

που ἔχει μέσα στὰ χέρια του, διὰ νὰ τρέχῃ νὰ εὕρῃ φανταστικὰς εὐτυχίας. Ὁ Ρόβινσὼν Κροῦσος ἠναγκάσθη νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῆς δυστυχίας πού του ἦλθε χωρὶς αὐτὸς νὰ την ζητήσῃ, καὶ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ὅλον τὸ θάρρος του διὰ νὰ βγῇ νικητής. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασεν οὔτε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ νησί του χωρὶς νὰ λαχταρήσῃ τὴν οἰκογένειάν του, τοὺς φίλους του, τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν πατρίδα του.

«Ἂν ὁ Θεὸς δέν μ' ἔβγαζεν ἐμπρός σας, ἂν ἐμένατε ἔστω καὶ μίαν νύχτα εἰς αὐτὸ τὸ νησί, θὰ ἁρπάζατε χωρὶς ἄλλο καμμιὰ ποῦντα... Καὶ

«Ὦ! τοὺς ἀγαποῦμε!»

δέν μου λέτε, σᾶς παρακαλῶ, ποιός θὰ σας ἐπεριποιεῖτο ἐδῶ; Ποιός θὰ ἦταν ὁ γιατρός σας, καὶ ποιὰ μαγείρισσα θὰ σας ἔφερνε ζεστὸ χαμομήλι; Ποιός θὰ σας ἐσκέπαζε στὰ κρεββατάκια σας διὰ νὰ μὴν κρυώσετε: Μά, τί λέγω — κρεββατάκια; Καλέ, ἐσεῖς θὰ εἴχετε τὸ μουσκεμμένο χῶμα γιὰ κρεββάτι καὶ πέτρες γιὰ μαξιλάρια. Ποιός θὰ σας ὡμιλοῦσε, καὶ ποιός θὰ σας παρηγοροῦσε; θὰ ἐπεθυμοῦσατε ἐντροπιασμένοι, διότι ἐπὶ τέλους, μικροί μου φίλοι, μὴ θαρρεῖτε πῶς εἶνε ἐδῶ τὸ νησὶ τοῦ Ροβινσῶνος. Δὲν εἴδατε παρὰ τὸ ποτάμι μονάχα που ἐξεχείλισε, καὶ ὄχι τὴν θάλασσαν. Ἐδῶ ποῦ λέτε, δεσποινίς καὶ κύριοι μεγάλοι περιηγηταί, εἶνε τὸ νησὶ τοῦ Γαβαθᾶ, καὶ τὸ σπίτι σας ἀπέχει μισὴ ὥρα δρόμο μοναχά. Ἡ ἱστορία σας θὰ σας κάμῃ γελοίους ἅμα γίνῃ γνωστή, καὶ εὔχομαι νὰ γίνῃ, διὰ νὰ παραδειγματισθοῦν ἀπὸ σᾶς καὶ τὰ ἄλλα παιδάκια. Αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ τιμωρία σας,

τιμωρία πολὺ μικρὴ ἀναλόγως τοῦ σφάλματός σας!

Τὰ παιδάκια ἔσκυβαν τὰ κεφάλια. Ὁ κύριος Γιαννάκης καὶ ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἔβλεπαν ὅτι πολὺ σωστὰ ἦσαν τὰ λόγια ποὺ ἤκουαν, καὶ δὲν εἶχαν τί νὰ παντήσουν.

— Ἀλήθεια, εἴμαστε παλαβοί, λέγει τῆς Κικῆς ὁ Γιαννάκης

— Θεοπάλαβοι! ἀπαντᾷ ἡ Κική.

Ὁ Παυλὴς ἔχασκε ἀπὸ τὸν θαυμασμόν του. Δὲν το ἐπίστευε πῶς οἱ ζωγράφοι ὁμιλοῦν, τόσον ὡραῖα ὅσον οἱ δικηγόροι!

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΑΪΔΟΥΡΟΚΑΒΑΛΛΑΡΙΑ

— Ὤ! νὰ πᾷς καβάλλα μὲ ἀληθινὸ γαϊδοῦρι, καὶ νὰ δῇς τί ὤμορφα ποὺ εἶνε! — εἶπεν ὁ Μηνᾶς, τὸ χωριατόπουλο, ἐνῷ ἐκάθητο ἐπάνω στὸν φράκτην, κοντὰ στὸν ἀχυρῶνα καὶ ἔκαμνε σὰν νὰ ἐπήγαινε καβάλλα.

Ἦτον ἐκεῖ κ' ἕνα ἀγοράκι, καθισμένο ἐπίσης ἐπάνω εἰς τὸν φράκτην.

— Ἐγὼ ποτέ μου δὲν ἐπῆγα καβάλλα μὲ γαϊδοῦρι, καὶ ἤθελα νὰ πήγαινα, εἶπε τὸ ἀγοράκι. Ὁ πατέρας λέγει πῶς τὸ γαϊδοῦρι τρέχει μαλακὰ καὶ ἥσυχα.

— Καμμιὰ φορά, κάνει καὶ τὸ γαϊδοῦρι τὰ δικά του, ἀπήντησε τὸ ἡλιοκαμμένο χωριατόπουλο. Μά, εἶνε πολὺ ὤμορφα σὰν πηγαίνει ντούκου-ντούκ! ντούκου-ντούκ! ντούκου ντούκ! ντούκου ντούκ! Νά! ἔτσι κάνει. Καὶ ἅμα σηκώνῃ τὰ πόδια του ἔτσι, φάπ! σὲ πετᾷ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του! καὶ ἅμα τα σηκώσῃ ἀλλοιῶς, φάπ! σὲ κατραχυλᾷ πίσω ἀπ' τὴν οὐρά του... Καμμιὰ φορὰ γονατίζει... καμμιὰ φορὰ κυλιέται χάμω καὶ σηκόνει καὶ τὰ τέσσερα πόδια στὸν ἀέρα, καὶ τρέχα γύρευε τότε τί παθαίνεις, φιλαράκο μου... Εἶνε ὅμως ὤμορφα... πολὺ ὤμορφα.

—Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ θέλω νὰ δοκιμάσω!

Ὕστερα ἀπὸ αὐτὴν τὴν συνομιλίαν, ὁ μικρὸς κύριος Στέλιος ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ὅτι καιρὸς πιὰ ἤτανε νὰ πάγῃ μὲ ἀληθινὸ γαϊδοῦρι. Εἰς τὸ γραστίδι, ἐκεῖ στὴν ἐξοχήν των, ἔβλεπε κάθε ἡμέραν τὸν Αὐταρᾶ (τὸν γαϊδαρόν των), χωρὶς σέλλα καὶ γκέμια, ἀλλὰ μονάχα μὲ ἕνα καπίστρι. Ὁ Στέλιος ὅμως ἐσκέφθη ὅτι ἔφθανε καὶ τὸ καπίστρι μόνον, ἂν τα κατάφερνε νὰ πιάσῃ φιλίες μὲ τὸν γαϊδαρον.

Ἐχρειάσθη μίαν ἑβδομάδα ὡς ποῦ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὸν ἐξοχώτατον κύριον Αὐταρᾶν.

Τὴν Κυριακήν, ἐπῆγε στὸ περιβόλι καὶ τοῦ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀπὸ σεβαστὴν ἀπόστασιν. Ὁ γαϊδαρος ἔμεινεν ἀκίνητος, καὶ μόνον τὸ κεφάλι του ἐκούνησε. Ὁ Στέλιος ἐνόμισε πῶς αὐτὸ ἦτο φιλικὸν σημεῖον. Ἀλλὰ ὁ Μηνᾶς, τὸ παιδὶ τοῦ περιβολάρη, εἶπε:

— Μπᾶ! οὔτε εἴδησί σε πῆρε· ἐκούνησε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ διώξῃ τὲς μῦγες ποὺ τον ἐτσιμποῦσαν στ' αὐτιά.

Τὴν Δευτέραν, ὁ Στέλιος ἐπῆγε καὶ του ἐπρόσφερε ἕνα δεμματάκι χόρτα· ἀλλὰ ἅμα ὁ Αὐταρᾶς ἄνοιξε τὴ στοματάρα του νὰ χάψῃ τὰ χόρτα, ὁ Στέλιος ἐτρόμαξε καὶ τα ἄφισε νὰ πέσουν κάτω.

— Ἤθελε νά μου χάψῃ καὶ τὸ χέρι μου! εἶπε φοβισμένος. Τί ἄσχημος ποῦ εἶνε, ἅμα ἀνοίγει ἔτσι τὸ στόμα του!

Ἀλλὰ ὁ Μηνᾶς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Τί κουτὸς ποῦ εἶσαι! τοῦ εἶπε. Καὶ πῶς ἤθελες νὰ τα φάγῃ τὰ χόρτα, ἂν δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του;

Δι' αὐτό, τὴν Τρίτην, ὁ Στέλιος ἐστάθη ἀλλόνητος καὶ ἐπρότεινε τὰ χόρτα, ὅταν ἡ κεφάλα τοῦ Αὐταρᾶ μὲ ἄνοιχτο τὸ στόμα ἐπρόβαλε ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κήπου.

Τὴν Τετάρτην, τὸ δῶρον ἦτο μία φέτα ψωμί. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ Αὐταρᾶς ἐπῆρε τὸ ψωμὶ στὰ δόντια του, ὁ Μηνᾶς ἐφώναξε: «Ντέ!» — καὶ ὁ γαϊδαρος ἔφυγε πηλάλα.

— Ἐνόμισε πῶς ἐγὼ του ἐφώναξα νὰ φύγῃ! εἶπεν ὁ Στέλιος μὲ παραπονιάρικη φωνήν.

— Τότε αὔριο τὸ μεσημέρι νά του φέρῃς ψωμὶ μὲ βούτυρο, τὸν ἐσυμβούλευσε ὁ Μηνᾶς. Πολὺ βούτυρο, καὶ ὄχι πολὺ χοντρὸ τὸ ψωμί.

Ὁ Στέλιος, ἐννοεῖται, ἔρθασε τὴν Πέμπτην τὸ μεσημέρι, μὲ ὅλο τὸν ἥλιο, εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου. Καὶ σὲ λίγο νά σου καὶ ὁ Μηνᾶς

— Ποῦ εἶνε τὸ ψωμὶ μὲ τὸ βούτυρο;

— Νά το, ἐδῶ εἶνε!

Ὁ Στέλιος τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του, καὶ ἄρχισε νὰ το κόβῃ, κατὰ συμβουλὴν τοῦ Μηνᾶ, κομματάκια καὶ νὰ το δίδῃ εἰς τὸν γαϊδαρον. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Αὐταρᾶς δὲν ἐνοστιμεύετο πολὺ τὸ βούτυρο, καὶ δι' αὐτό, ἀφοῦ ἔφαγε δύο κομμάτια, ἄφησε τὸ τρίτον νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ στόμα του.

— Δῶσέ μου ἐμένα τὸ ἄλλο, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Αὔριο νὰ του φέρῃς ψωμὶ μὲ γλυκό. Τὸ γλυκὸ νάνε βύσινο· αὐτὸ μ ο ῦ ἀρέσει... τὸ ξέρεις-δά.

Τὴν Παρασκευὴν λοιπὸν ἦλθε τὸ ψωμὶ μὲ τὸ γλυκό.

— Ὤ! εἶπεν ὁ Μηνᾶς, αὐτὸ τοῦ πέφτει πολὺ τοῦ κὺρ-Αὐταρᾶ. Δῶσέ μου τὸ μισό...

Ἔτσι ἦλθε τὸ Σάββατο, καὶ ἀκόμα νὰ πάρῃ θάρρος ὁ κύριος Στέλιος μὲ τὸν Αὐταρᾶν. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦλθε καὶ ὁ περιβολάρης, μὲ ἕνα ἀξινάρι στὸν ὦμο, καὶ ἔλυσε τὸν γαϊδαρο καὶ τὸν ἐπῆρε κατὰ τὸ δάσος. Ὁ Στέλιος τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ τραβᾷ αὐτὸς τὸν γαϊδαρον ἀπὸ τὸ καπίστρι· ὁ περιβολάρης τὸν ἄρισε, καὶ ὁ Στέλιος ἐπήγαινε ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν γαϊδαρον χοροπηδῶντας, καὶ ὅλο ὀπίσω ἐκύτταζε, διότι δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ τὸν φίλον του Αὐταρᾶν.

— Ἤθελα νά τον κεβαλλικέψω καμμιὰ μέρα! εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Καὶ γιατὶ ὄχι, παιδί μου! Ἐμπρός, ἀνέβα καὶ τώρα στὴ ράχη του!

— Ὤ! ὄχι τώρα, ἀπήντησε φοβισμένος ὁ Στέλιος. Ἂν ἀνέβω τώρα, ἀπὸ ποῦ θὰ πεσθῶ; Ἀπὸ τὸ λαιμό του;

— Λοιπὸν αὔριο, ἐγὼ θὰ του βάλω σέλλα καὶ γκέμι. Νὰ προσέχῃς ὅμως, νὰ μὴν πέσῃς!

— Ὤ! δὲν πέφτω ἐγώ!

Καί, ἐνῷ το ἔλεγε καὶ ἐπηδοῦσε ἀπὸ τὴν χαράν του, ἐπαραπάτησε καὶ ἐκυλίσθη κάτω.

— Πιάστε τον, νά μή μὲ πατήσῃ! ἐφώναξε κατατρομαγμένος.

Ὁ Μηνᾶς ἔτρεξε γελῶντας νὰ τον τραβήξῃ ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ γαϊδάρου, ὁ ὁποῖος ἐστάθη ἥσυχα καὶ προσεκτικὰ διὰ νὰ μὴν πατήσῃ τὸν μικρὸν φίλον τῆς ἱππασίας.

Ὁ Στέλιος ἐθύμωσε τότε.

— Ἅμα πέφτῃ κανείς, εἶνε ἀγένεια νὰ γελᾷ ὁ ἄλλος! εἶπε.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ Κυριακή, ἡ περιπόθητος ἡμέρα. Ὁ Στέλιος ἐλησμόνησεν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ὅτι «ἅμα πέφτῃ κανείς, εἶνε ἀγένεια νὰ γελᾷ ὁ ἄλλος». Ἐνῷ ἐπήγαινε κατὰ τὸ περιβόλι, εἶδεν ἕνα θέαμα ποὺ τον ἔκαμε ν' ἀρχίσῃ τὰ γέλια καὶ νὰ μὴν μπορῇ νά τα τελειώσῃ. Ἕνας γέρος μὲ ἕνα δισσάκκι ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, κοντὰ στὴ λιμνούλα μὲ τὰ θολὰ νερά. Ὁ γέρος αὐτὸς ἐπροσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ, καὶ δὲν ἠμποροῦσε. Ἅπλωνε τὰ χέρια του καὶ ἔπιαννε φόρα, ἀλλὰ ἅμα ἀνεσηκόνετο, ἀμέσως ἐξανάπεφτε καθιστός, διότι τὰ πόδια του ἐγλυστροῦσαν στὴ λάσπη Καὶ ὁ Στέλιος ἐγελοῦσεν ὅσο ἐσυλλογίζετο ὅτι, ἂν αὐτὸς ὁ γέρος τα κατάφερνε ἐπὶ τέλους νὰ σηκωθῇ, ἦτο πολὺ πιθανὸν νὰ γλυστρήσῃ μιὰ καὶ καλή, καὶ νὰ πέσῃ μέσα στὰ ἀκάθαρτα νερά.

Ἔξαφνα ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Μηνᾶ. Τρέχει ὁ Στέλιος κ' εὑρίσκει τὸν γαϊδαρον σελλωμένον καὶ ἕτοιμον.

— Τώρα, προσοχή, παληαράκια μου! εἶπεν ὁ περιβολάρης, ἀφοῦ ἀνέβασε τὸν Στέλιον ἐπάνω στὴ σέλλα.

Ὁ Μηνᾶς ἐπήγαινε πεζὸς δίπλα, καὶ ἐβαστοῦσε ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸν γαϊδαρον.

— Ἄφησέ με νὰ πάγω μόνος μου, Μηνᾶ!

— Ντέ! τὸ λοιπόν! ἐφώναξεν ὁ Μηνᾶς.

Καὶ δρόμο ἀμέσως ὁ Αὐταρᾶς — σὰν ἄλογο — μέσα στὰ χωράφια, ἴσια στὴ λιμνούλα!

— Πιάστε με! βοήθεια! πιάστε με νὰ μὴν πνιγῶ! Πιάστε τὸ γαϊδαρό μου! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὁ Στέλιος.

Καὶ ἐζητοῦσε βοήθειαν ὄχι ἀπὸ τὸν περιβολάρην ἢ ἀπὸ τὸν Μηνᾶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν γέρον ποὺ ἦτο ἀκόμα καθισμένος στὴν ἄκρη τῆς λιμνούλας, μὲ τὰ πόδια του μέσα στὸ νερὸ σχεδόν.

— Ἐλᾶτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐλᾶτε! — ἐφώναζεν ὁ Στέλιος μὲ εὐγενέστατον τρόπον.

Ἀλλὰ ὁ πτωχὸς γέρος εἶπε:

— Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ, μιαρέ μου κύριε. Εἶμαι τυφλός...

Ἐπιπτράρισεν ἡ καρδούλα τοῦ Στέλιου, ὅταν ἤκουσεν αὐτὴν τὴν λέξιν. Ἔκαμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, νὰ περιγελάσῃ ἕνα τυφλόν!

Τότε τοῦ ἐφάνη πῶς ὅλος ὁ κόσμος ἐγύρισεν ἀνάποδα, καὶ πλάφ! — ἔπεσεν ὁ Στέλιος μέσα στὸ βοῦρκο.

— Σᾶς παρακαλῶ... ἁπλῶστε τὸ μπαστοῦνί σας νὰ πιασθῶ καὶ νὰ ἔβγω ἔξω, εἶπε.

Καὶ αὐτὸ ἔγινε. Ὁ τυφλὸς πρῶτα ἐβοήθησε τὸν Στέλιον νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὰ νερά, καὶ τότε ὁ Στέλιος ἐβοήθησε τὸν τυφλὸν ν' ἀνέβῃ εἰς τὸν δρόμον, ἐνῷ ὁ γαϊδαρος ἐπῆγε μόνος του εἰς τὸ περιβόλι, μὲ γκαρίσματα καὶ μὲ τρελλὰ πηδήματα...

Ἔπειτα ἀπὸ χρόνια πολλά, ὅταν ὁ Στέλιος ἐμεγάλωσε καὶ διηγεῖτο τὴν ἱστορίαν τῆς πρώτης του γαϊδουροκαβαλλαρίας, πάντοτε τὴν ἐτελείωνε μὲ τὰς ἑξῆς λέξεις:

— Νά μὴ γελᾶτε ποτέ, παιδιά μου, μὲ τοῦ ἄλλου τὴν συμφοράν. Διότι ἐκείνην τὴν ἡμέραν, σᾶς βεβαιῶ, ἐφέρθηκα περισσότερο σὰν γαϊδαρος ἐγώ, παρὰ ὁ Αὐταρᾶς μας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ διδασκάλισσα: — Πόσους πόλους ἔχομεν;

Ἡ μαθήτρια: — Τρεῖς, κυρία· Τὸν Βόρειον, τὸν Νότιον, καὶ τὸν πώλον, ποὺ ἐκαβαλλίκευσεν ὁ Χριστὸς ὅταν εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θέλημα τοῦ Κύματος.

* * *

Καλοκαιριὴ σκέψις τῆς μικρᾶς Διλῆς:

«Οὔρ κι' αὐτὸς ὁ ἥλιος τί κακὸς ποῦ εἶνε! Δὲν βγαίνει τὴ νύκτα ποὺ εἶνε σκοτεινά, παρὰ βγαίνει τὴν ἡμέρα μὲ τόσο φῶς!»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ράλου τῆς Ἀνατολῆς.

* * *

Μεταξὺ δύο φίλων, μετὰ τὴν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων.

— Φαντάσου, εἶχα πέντε γραμμάτια καὶ δὲν ἐκέρδισα κανένα!

— Ὥστε καλὰ ἔκαμα ἐγὼ καὶ δὲν ἐπῆρα οὔτε ἕνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλληνος Ἀθλητοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ὁ πρῶτος Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως. (Ὕστερα βέβαιον ἀπὸ τὸ *Μαγευτικὸν Δάσος*). Εἶνε ὁ *Μάριος Γ. Πετινέλης*, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ τὰ ἑξῆς: «Ἐπῆγα νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν χαράν μου, ὅταν εἶδα τὴν νέαν σας καινοτομίαν τοῦ 1904, διότι τοιοῦτοι συνδρομητὲς εὑρίσκονται πολλοί, καὶ ἀμέτως ἤρχισα ἐνεργῶν. Ἕως τὴν ὥραν ἔχω γράψῃ 5-6 συνδρομητὰς καὶ ἐλπίζω νὰ ἐγγράψω καὶ ἄλλους. Φαντασθῆτε νὰ γίνω Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως! Ὁποία τιμητικὴ θέσις!» Κατόπι μ' ἐρωτᾷ, ἂν εἰμποροῦν οἱ συνδρομηταὶ του νὰ λαμβάνουν τὸ φύλλον εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, καὶ διὰ νὰ μὴν ἔχουν τὸν τόμον ἡμιτελῆ, νἀγοράσουν καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα πρὸς 15 λεπτά. Μ' αὐτὸ ἐννοεῖται Ἄλλως τε ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι θὰ ὁρισθοῦν ὅταν θὲ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ νέου αὐτοῦ Ξεσπαθώματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι θὰ χαλάσῃ κόσμον!

Εἰς τὸν *Κρόταλον* [ΕΕ] ἡ Δεκάτη Τρίτη Κυριακὴ ὑπενθύμισε τὴν Δωδεκάτην, μὲ τὴν κωμικοτραγικὴν ἐκείνην σκηνὴν τοῦ Ἀνανία εἰς τὸ Φάληρο, νεὴν ὁποίαν ἐσκέφθη νὰ στιχουργήσῃ. Ὅσοι τὴν ἐνθυμεῖσθε, θὰ γελάσετε μὲ αὐτοὺς τοὺς στίχους:

Ἀπὸ κρότον φωνῶν καὶ βημάτων
Τοῦ Φαλήρου βουΐζ' ἡ ὁδὸς
Κι' ὁ Ἀζαρίας προβαίνει χορηγὸς
Ἤδη ἤδη τί σημαίνει.

Ἀπ' τὸ τζάμι κυττᾷ . περιμένει...
Καὶ ἀμέσως φωνάζει ὠχρός:
— Ἀνανία μου! κρύψου! Καιρὸς
Λίγος μόλις σοῦ μένει.

Ὁ Ἀνανίας εὐθὺς ἀναβαίνει
Στὴ σοφίτα, μὲ πολλὴ ταραχὴ
Χωρὶς κἄν νὰ γνωρίζῃ γιατί,
Καὶ στὸ φίλο του λέγει:

«— Ἀζαρία, λοιπὸν τί συμβαίνει;
Τί φωνὲς ποῦ ὁ κόσμος χαλνᾷ;
— Ἡ Διάπλασις! ἔρχεται! τὰ
Τὸ κουδούνι σημαίνει...

— Ἀζαρία μου! τρέξε καὶ πές της
Ὅτι ἔφυγα τάχ' ἀπὸ ἐδῶ,
Καὶ θὰ κάμω κομπόσον καιρὸ
Ὡς ποὺ νἄλθω ἀπ' τὰ ξένα!...»

Ἀλλ' ἰδοὺ μετ' ὀλίγον γυρίζει
Ὁ τοῦ φίλου μας φίλος πιστός,
Στὴ σοφίτα κτυπᾷ γελαστός,
Καὶ σ' αὐτὶ τοῦ σφυρίζει:

«— Ἡ κυρία Διάπλασις κάτω
Κι' ὅλο τἄλλο μαζί σπιτικό,
Περιμένουν τὸν καλὸ ψυχογιό...
Ἀθωώθηκες! Ζήτω!

— Μὰ δὲν εἶπες πῶς λείπω στὰ ξένα;..
— Ναί, σὰν ἄκουσα ὅμως κι' αὐτή,
«Ἀὲν ἠξεύρω, τῆς λέγω, μ π ο ρ ε ῖ
Νἄρε πάνω στὴ σοφίτα!»

Ἄνθος Ροιᾶς, ἀπὸ τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποὺ μου ἔστειλες, μερικὰ εἶνε πολὺ εὔμορφα καὶ ἴσως τα δημοσιεύσω. Σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ εἰπῆς εἰς τὸν ἀδελφόν σου ὅτι δὲν ἔχω συνδρομητὰς *προτομιούχους* ὅλοι εἶνε ἴσοι ἀπέναντι τοῦ Κανονισμοῦ. Κάθε ἑβδομάδα ξεχωρίζω τουλάχιστον εἴκοσι Παιδικὰ Πνεύματα ἄξια δημοσιεύσεως, καὶ ἀπὸ αὐτὰ δημοσιεύω μόνον δύο ἢ τρία *διὰ κλήρου*. Τὸ εἶπα τόσες φορές! Καὶ ὅμως τὰ παράπονα δὲν λείπουν, ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τα δημοσιεύω ὅλα ὅσα λαμβάνω ἢ ὅλα ὅσα ἐγκρίνω.

Δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος καλπονοθεύσεως, *Ἔνδοξον Μεσολόγγιον*, διότι εἰς τὴν ψηφοφορίαν τῶν ψευδωνύμων θὰ λάβουν μέρος οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀπὸ τἀβέλφια των *μόνον ὅσα γνωρίζω*, ἤτοι ὅσα μοῦ ἔγραψεν ἕως τώρα καὶ ἔλαβον ψευδώνυμον. Ὥστε κανεὶς δὲν θὰ εἰμπορῇ πλέον νὰ ψηφίζῃ γιὰ 5 καὶ γιὰ 8 ἀδέλφια ἄγνωστα καὶ . . . ἀνύπαρκτα. Ἔπειτα τὰ ψηφοδέλτια θὰ εἶνε αὐτάγραφα· μὲ ξένον χέρι δὲν θὲ δεχθῶ κανένα, καὶ ξεύρεις ὅτι γνωρίζω καλὰ τὸ γράψιμον ὅλων τῶν φίλων μου.

Βεβαιότατα, *Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν*, ὁ «μικρὸς φοιτητής», ὁ ὁποῖος θὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά του πολὺ νέος καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ ἴσως ἀμέσως νὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἐπιστήμην του, δύναται κάλλιστα νὰ τελειοποιήσῃ τὰς σπουδάς του ἢ νὰ διορισθῇ εἰς καμμίαν προπαρασκευαστικὴν θέσιν ἢ . . . καὶ νὰ ξεκουραθῇ ὀλίγον, διότι τώρα πλέον ἓν ἢ δύο ἔτη ἀναπαύσεως δὲν θὰ ἔχουν τόσω βλαβερὰν ἐπιρροήν. Πρῶτον διότι θὰ ἐτελείωσε τὰς σπουδάς του· δεύτερον διότι θὰ ἔχῃ ἀρκετὴν ἡλικίαν καὶ θέλησιν καὶ κρίσιν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι συμφωνῶ τελείως μὲ τὴν γνώμην σου

Ὄλυμπε [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν περιγραφὴν τῶν θαλασσίων ἐκδρομῶν. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια καὶ εἶμαι βεβαίο ὅτι θὰ τους κάμῃς πέντε τοὺς συνδρομητάς σου, καὶ χωριστὰ ὁ φιλάργυρός πού τον ἐκατάφερες. Ἀλήθεια, ὁ κ. Φαίδων μοῦ εἶπε νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὴν ὡραίαν κάρταν πού του ἔστειλες

Ὁ Ἀναλίας, *Ἀηδὼν τῆς Ἴδης* [Ε], εἶπεν ὅτι δὲν μεταχειρίζεται τὴν βίαν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς ἰδέας του· δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, νὰ μὴ τραβήξῃ ὀλίγον τὸ αὐτί τῆς Κικῆς. Βέβαια αὐτὸ δὲν ἦτο θωπεία . . . ἀλλὰ νομίζεις ὅτι ἦτο ἀξία θωπείας ἡ Κική; — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν ποὺ ἀνανέωσες τὴν συνδρομήν σου διὰ τὸ 1904, καὶ νὰ μου φιλήσῃς τὴν μικρὰν ἀδελφήν σου.

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* [ΕΕΕ], ὁ ὁποῖος εἶχε τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ ἀποζημιόνει σήμερον μὲ μίαν φαιδροτάτην ἐπιστολήν, μοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εἰς τὸ Κράτος τῆς φαιδρότητος, ὅπου Δήμαρχος εἶνε ὁ *Διάβολος Ἐσπερινός*, αὐτός, — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, — εἶνε Ὑπουργός . . . ὄχι . . . Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ Στρατοῦ. Καὶ εἰς ἀνώτερα! — Θὰ εἴπω εἰς τὸν συνεργάτην μου κ. Περιώτην ὅτι τον ἀντιχαιρετᾷς, καὶ σε συγχαίρω πού σου εὐρίσκεται ἄκβυη τὸ πολύτιμον μπιλλιετάκι τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ ἀρέσουν πολύ, *Δέον τῶν Ἰνδιῶν* [ΕΕ] κ' ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς συχνά, διὰ νὰ εὐχαριστῆται καὶ ὁ καλός σου θεῖος. Εἰς τὸ «γλυκὸ φιλάκι» ἀπαντῶ ὅταν ἔχω νὰ εἰπῶ ὀλίγα· καὶ εἰς τὴν στήλην αὐτὴν ὅταν ἔχω νὰ εἰπῶ περισσότερα. Δὲν κάμνω «διάκρισιν» καθὼς λέγεις. Τὸ ἴδιον ψευδώνυμον εἰμπορεῖς νὰ το ἴδῃς τὴν μίαν ἑβδομάδα εἰς τὸ «γλυκὸ φιλάκι» καὶ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα εἰς τὴν στήλην αὐτήν, πάντοτε ἀναλόγως τῆς ἐπιστολῆς που θὰ ἔχω ἐμπρός μου. Π: χ: ἂν ἡ ἐπιστολή σου δὲν εἶχε καὶ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, δὲν θὰ εἶχα νὰ σου ἀπαντήσω πολλά, καὶ θὰ σ' ἔβαζα εἰς τὸ γλυκὸ φιλάκι.

Ἔλαβα ἀκόμη τρεῖς - τέσσαρας φωτογραφίας βραβευμένων εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἡ προθεσμία ἔληξε, τὸ σύμπλεγμα εἶνε ἕτοιμον καὶ θὰ δημοσιευθῇ πολὺ γρήγορα. Ἂν ἐν τῷ μεταξὺ λάβω καὶ ἄλλας φωτογραφίας, μὲ λύπην μου θὰ τας ἀποκλείσω.

Αἱ ἀπαντήσεις διὰ τὴν ΙΔ' Κυριακὴν μοῦ ἔρχονται βροχηδόν. Ἐλπίζω νὰ τας λάβω ὅλας ἐντὸς τῆς προθεσμίας. Ἡ κρίσις θὰ γίνῃ ἀμέσως, διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ ἔτους, καὶ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ περιμένω τοὺς βραδύνοντας οὔτε μίαν ἡμέραν.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔλαβα ἐπιστολὴν τῆς *Δαφνοστεφοῦς* [ΕΕ] ἡ ὁποία μοῦ γράφει πολλὰ καὶ διάφορα διὰ τὴν «Ἀδελφούλαν» τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὴν ἐβιάσασεν εἰς τὸν 20ὸν τόμον καὶ εἶνε κατενθουσιασμένη, καὶ ἔπειτα διὰ τὴν καινοτομίαν μας τὰ ἑξῆς: «Πολὺ ὀρθὴ ἡ ἀπόφασίς σου. Τώρα νὰ ἰδῇς ξεσπάθωμα! Μὴ νομίσῃς ὅτι, ἐπειδὴ δὲν σου ἀναφέρω τίποτε εἰς τὰς ἐπιστολάς μου, δὲν ἐνεργῶ. Ἐνεργῶ,

ἡ μᾶλλον ἐνεργοῦμεν, διότι καὶ ἡ μαμμὰ σὲ συνιστᾷ παντοῦ. Τώρα μὲ τὴν καινοτομία εἶμαι βεβαία περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Διότι εἰς πολλοὺς, ὡς μέσον ἀρνήσεως, ἐχρησίμευεν ἕως τώρα καὶ ἡ αἰτία τοῦ *ποσοῦ* τῆς συνδρομῆς Καλὴ ὀρχὴ λοιπόν!» — Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ὅτι ἡ καινοτομία αὐτὴ θὰ χαλάσῃ κόσμον!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κυριακὸν Ἀστέρα* (ἄνευ ἀρχικῶν· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ γραμματόσημον· καὶ *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* (Ι. Χ. Β. τὸ εἶχες ζητήσῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ σήμερον μόνον τὸ παρετήρησα ὄπισθεν τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων, ὅπου ἔγραψες τὴν αἰτησίν σου δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γράφῃ κανεὶς τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν λύσεων εἰς τὸ λυσόχαρτον.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ* μὲ τὴν *Δωδώνην*, *Μανιώδη Ἄνεμον*, *Μὶ-Πὶ Πὶ*, *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* καὶ *Ἔνσαρκον*, *Ἄγαλμα* — ὁ *Λόφος τοῦ Γάνου* μὲ τὸ *Φρούριον τῆς Μονεμβασίας*, *Μέλλοντα Διπλωμάτην*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* καὶ *Ταπεινὸ Γιασεμί* — τὸ *Γαϊδουράγκαθον* μὲ τὸν *Μέλλοντα Διπλωμάτην* — ἡ *Δάλια* μὲ τὸ *Τρελόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν* — ἡ *Ἀηδὼν τῆς Ἴδης* μὲ τὸν *Κολοκυθόπουλον*, *Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* — ὁ *Ἰατρὸς τῆς Νεολαίας* μὲ τὸν *Διοικητὴν τῆς Νεολαίας* καὶ *Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας* — ἡ *Λάτρις τῶν Ἀστέρων* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Κεκρυμμένον Θησαυρὸν*, *Γλυκὸν Τραγουδιστὴν* καὶ *Διοικητὴν τῆς Νεολαίας* — ὁ *Στάνλεϋ* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Μαλλιαρὸν*, *Ναυτόπουλο τοῦ Αἰγαίου*, *Ἐνθουσιοῦ* καὶ *Κόρην τοῦ Αἰθέρος* — ὁ *Ὄλυμπος* μὲ τὴν *Εὐαίσθητον Ψυχήν*, *Θερινὴν Βροχήν*, *Κίτρινην Μάσκαν*, *Ἱππότην τοῦ Πηλίου* καὶ *Νύμφην τῶν Τεμπῶν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἑρμῆν* (ἔστειλα· *Στάνλεϋ*, *Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου* (ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν καὶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις περιμένω·) *Λάτριδα τῶν Ἀστέρων* (ποῦ ἤοχισε τὸ ξεσπίθωμα κ' ἔχει ἐλπίδας ὅτι φέτος θὰ ἐγγράψῃ πολλοὺς· ἀλλὰ νὰ μοῦ γράψῃ κάποτε, τώρα ποῦ ἐτελείωσαν τὰ λουτρά, αἱ διασκεδάσεις καὶ αἱ ἐκδρομαὶ τοῦ καλοκαιριοῦ ἢ μήπως θαρχίσουν τώρα τοῦ χειμῶνος;) *Ἰατρὸν τῆς Νεολαίας* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμὸν τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων· δὲν ἐνόησα τὴν παρατήρησίν σου διὰ τὰς Ἀσκήσεις· τί ἐννοεῖς μὲ τὴν λέξιν *διφορίαν*;) *Θερινὴν Βροχὴν* (Βραβεῖον ἔστειλα·) *Δημ. Α. Βαλσαμίδην* (περίεργον αὐτό, διότι συνήθως οἱ λύται νομίζουν ὅτι ἔχουν περισσοτέρας λύσεις· ἀρ' ὅσας τους σημειόνω ἐγὼ· βραβεῖον ἔστειλα· ἐλπίζω ὅτι καὶ τοῦ χρόνου θὰ ἔχωμεν Ἰούλιον Βέρν·) *Διαχυτικὴν Καρδίαν* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ἂν δὲν σου ἀπήντησα, βεβαίως ἐχάθησαν αἱ ἐπιστολαί σου· χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά, καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσῳ πρόθυμον ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ 1904·) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (τοὺς εἰδοποίησα ὅλους αὐτοὺς ποὺ σου ὀρείλουν· καὶ, αὐτὴ εἶνε ἡ διαμονὴ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος σύνδρομητρίας·) *Φίλην τῶν Καλῶν* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Μόνωσιν* (τὰ ἔστειλα ὅλα·) *Νιαγάραν* ([Ε] διὰ τὴν λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ δωματίου σου· μ' εὐχαρίστησε πολύ· ὡς νὰ σου ἔκαμα μίαν ἐπίσκεψιν καὶ νὰ τὰ εἶδα ὅλα·) *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος* (ὁ ὁποῖος ἐπιμένει θερμῶς τὴν ἰδέαν περὶ ψηφοφορίας ψευδωνύμων· τὰ τετράδια ἐλήφθησαν·) *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* (πολὺ ἐχάρηκα διὰ τὸ συμπαθεριό·) *Δόξαν τῶν Ψαρῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας εὐχάς·) *Ἄριστον Ποδηλάτην* (ἔστειλα·) *Μαριέταν Π. Γρυπάρη* (τὰ Π. Πνεύματα ὡραῖα·) *Ἰτέαν* ([ΕΕ] καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολὺ καὶ τὸ ποίημα· ἀλλὰ δεκτὴ τόση μελαγχολία; ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ φαιδρότης·) *Σεληνοφώτιστον Νέκτα* (τὸ πιστεύω· ἀλλὰ ξεύρεις τί ἐννοεῖ; νὰ τῆς γράψῃς ἐπιστολήν, νὰ τὴν στείλῃ πρὸς ἐμέ, κ' ἐγὼ νὰ τῆς τὴν διαβιβάσω, σύμφωνα μὲ τὸν Ὀδηγόν. Κεφ. Ζ' παράγραφος 8·) *Μπάμπα-Λεκάρδον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν· ἀκοῦς· ἐκεῖ ποῦ δὲν θέλω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά! καὶ τί ἄλλο εἰμπορῶ νὰ θέλω; ὅτον διὰ τὰ Μ. Μυστικά, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ δώσῃς λόγον εἰς κανένα· ἔμα «σοῦ γυρίσουν τὰ καπρίτσια», ἀλλαλλάσσεις·) *Ἐγαλοπρεπῆ Φύσιν* (εὐχαριστῶ· αὐτὰ, ἐλπίζω. δὲν εἶνε μόνον λόγια· θὰ οἰκονομῇς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τὰ μαθήματα διὰ νὰ μοῦ γράψῃς· ἔχε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι «μάθημα» εἶνε καὶ αὐτό·) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα· Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν δὲν εἶνε τώρα δεκταί· τί λέγει ὁ Ὀδηγός;) *Χαρούμενην Καρδούλαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα καὶ περιμένει καὶ τὰ ἄλλα·) *Δάλιαν* ([Ε] ἡ ὁποία κατενθουσιάσθη μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἰουλίου Βέρν καὶ ἔχει... τὸ ἐλάττωμα τῆς Ἐλίζας· μὲ ἄλλους λόγους, τὰ χάνει ὅλα· ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ τὸ κόψῃ...) *Γαϊδουράγκαθον*, *Κίτρινην Μάσκαν*, *Διοικητὴν τῆς Νεολαίας*, *Δρῦν τοῦ Κάμπου*, *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Ἀνδρείαν Σουλιώτισσα*, *Λέοντα τῆς Χαιρωνείας*, *Νηνεμίαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *19 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Νοεμβρίου.

Ὁ γράψας τὰς λύσεις, ἀπὸ τοῦ ὁποίου δεν νὰ γράψουν τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ αὐτῆς εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

538. Δεξιόχειρος.

Ρητῶς τὴν ὀπαγόρευσιν
τὸ ποῶ·ὸν μου ἐκφράζει·
Ξύλον τὸ ἄλλο εἰς ὀροφὰς
συνήθως πλεονάζει·
Τὸ σύνολόν μου ἄνακτα
ἀποτελεῖ γενναῖον
Καὶ παλαιόν, τῆς Θρᾳκικῆς
ποῦ... δὲν ὑπάρχει πλέον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιππίδος

539. Συλλαβόγρεφος

Ἄλλο θαῦμα πάλι αὐτό!
Δι' ἑνὸς ἄθρου διαιρῶ
Μιὰ κοινὴ αἰτωνυμία
Κι' ὡς πηλίκον στρατηγὸ
Σχηματίζω μ' εὐκολία.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως

540. Αἴνιγμα

Τῆς γῆς εἶμαι ἡ καμπούρα
Ἂν μάθῃς ὅπως ἔχω·
Ἕνα γράμμα ἂν μεταθέσῃς
Καὶ συγχρόνως συναιρέσῃς,
Γίνομαι νερὸ καὶ τρέχω.

Βστάλη ὑπὸ Διονυσίου Π. Ἀμαύρου

541. Δικτυωτόν.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Φυτόν.
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Δένδρον ὀπωροφόρον
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Πόλις τῆς Εὐρώπης.
★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ = Ἀγγεῖον πήλινον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χωλοῦ Διαβόλου.

542. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ἀρχαία πόλις — ἐπίρρημα = ῥῆμα +
Φιλόσοφος — τετράποδον = σύνδεσμος +
Θεότης — πρόθεσις = πρόθεσις

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Βασιλεὺς ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λύρας τῆς Κερκύρας.

543. Χρησμός.

εεαιεοαυοεειεοειουω
θλλμνννπρσσσττττχ

Τὰ κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν τεθέντα σύμφωνα νὰ τεθοῦν μεταξὺ τῶν φωνηέντων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν χρησμόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κλειοῦς τοῦ Πέντου.

544 - 548. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Σλαῦος, ναῦς, καιρός, ἄλβος, εἰς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

549. Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μυθικὸν βασιλέα:

1. Αἴσθημα. 2, Μέρος τοῦ πλοίου. 3, Ἀρχαῖος θεός. 4. Ζῷον τρακτικόν. 5, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ κ.κ. Δ - Ρ - Μ.

550. Φωνηεντόλιπον.

φλ - τ - πλν - δς - δν

Βστάλη ὑπὸ Ἑλένης Ν. Τρικαλῆ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 35ου

439. Γαυνάμηλα (γαῦ, γᾶ, μῖ, λα.) — 440. Πλν-ᾶν. — 441 Σῶτος-ἰσοῦς.

442.

Η	
Η Ω Σ	
Ι Δ Η Ω Ν	
Α Σ Β Θ Λ Ο Σ	
Ε Υ Ρ Υ Σ Α Κ Η Σ	

443. ΥΜΕΝΑΙΟΣ (Μυσία, Εὔμαιος, ναί, Δέλτα, ἔνλου, ὄμνυμι, σεισμός.) — 444. Ὁ Μύρων, ἡ Μύρα, τὸ μῦρον. — 445-447. 1, ὁ Σπερχειός (ὥσπερ Χῖος.) 2, ἡ Μελίτη (εἶμαι λιτή.) 3. Ὁ σύαγρος (ὥστε ἀγρός.) — 448. ΤΕΡΑΣ ΑΡΑΛΗ ΡΩΜΟΣ (ΤΑΡΑΣ, ΕΡΩδιός, ΡΑΜᾶ, ΑΛΟνησος, ΣΗΣτός.) — 449. Οὐδεὶς ὁ βιῶν ὃν ποθεῖ τρόπον. — 450. Μὴ ἔριζε, ποῖ, περὶ ὄνου σκιᾶς.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διαγράφεται τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Μοὶ ὀφείλει δελτάρια ὁ κ. Ἰωάν. Κυριακὸς — Δημήτριος Ζοσμᾶς. Ἀθῆναι [Γ—77]

J'echange cartes postales illustrées (paysages suisses) contre timbres-poste des Etats Balkans, Grèce, Crète, Chypre, Malte, Egypte, etc. — Jules Rigaud, 6 Savoises, Genève (Suisse). (Γ—78)

Μέχρι νεωτέρας ἀγγελίας παύω ἀνταλλαγὴν Δελταρίων, Ἐπιστολῶν καὶ Ἐφημερίδων. — Marc D. Constantinidès, Birket-el-Sab (Egypte). (Γ—79)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια ἀπασῶν τῶν χωρῶν. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Κωνσταντῖνος Δ. Παπαγεωργίου, Λαμία. — Const. D Papageorgiu, Lamia (Grèce) (Γ—80

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Μαρία Πετρέα, ὁδὸς Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, 4, Ἀθῆναι. [Γ—81]

Ἀνταλλάσσω δελτάρια φαντεζί, παντοῦ ὅδεν. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Νῖκος Σ. Παπαδόπουλος, κατάστημα Ι. Βιδάλη, Βόλος (Γ—82)

Δηλῶ ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲν ἐγενόμην ἀντιπρόσωπος «Δράσεως», — Ζαππίς. (Γ—83)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΜΑΚΡΗ ΕΝ ΛΑΡΙΣΗ

Ἀγοράζεται, ἀνταλλάσσονται, προμηθεύονται καὶ πωλοῦνται γραμματόσημα καὶ εἰκονογραφημένα δελτάρια. Ἐκδίδεται ἐτησίως «Λαρισαῖον Γραμματοσήμων».

Ζητεῖτε σχετικὴν ἀγγελίαν (Γ—84)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903